AUGLÝSING

um umferð í Reykjavík.

Samkvæmt heimild í 2. mgr. 65. gr. umferðarlaga nr. 26 1958, og að fengnum tillögum borgarstjórnar Reykjavíkur, hefur eftirfarandi verið ákveðið:

I. Bifreiðastöður bannaðar:
1. Á Barónsstíg, vestan megin götunnar.
2. Á Hávallagötu, norðan megin götunnar.

II. Reykjavegur verði aðalbraut, þó skal umferð um Suðurlandsbraut og Sundlaugaveg hafa forgangsrétt fyrir umferð um Reykjavegur.

Þetta tilkynnist öllum, sem hlut eiga að máli.

Lögreglustjórinn í Reykjavík, 27. júlí 1965.

Sigurjón Sigurðsson.

Nr. 162. 29. júlí 1965.

HEILBRIGÐISSAMÞYKKT

fyrir Miðneshrepp.

I. KAFLI

A. Almenn ákvæði.

1. gr.

Samþykktin gildir fyrir lögsagnarumdæmi Miðneshrepps, þó sérstaklega fyrir þéttbýli í hreppnum, en fyrir sveitarbýli eftir því, sem við verður komið.

2. gr.

Hreppsnefnd er heimilt að veita undanþágu frá einstökum ákvæðum samþykktarinnar með leyfi heilbrigðisnefndar, ef óhjákvæmilegt þykir vegna aðstæðna eða staðhátta.

3. gr.

Heilbrigðisnefnd er skipuð 5 mönnum. Er hreppstjóri sjálfkjörinn í nefndina og jafnframt formaður hennar, þá á héraðslæknir sæti í nefndinni, og loks eru þrír menn valdir af hreppsnefnd.

4. gr.

Formaður kveður heilbrigðisnefnd til funda svo oft sem þurfa þykir. Honum er skylt að kveðja nefndina á fund, ef einhver hinna nefndarmanna æskir þess.

5. gr.

Heilbrigðisnefnd heldur gerðabók, og skulu í hana skráðar fundargerðir, svo og kærur, sem nefndinni berast. Senda skal hreppsnefnd samþykktir eða álitsgerðir fundarins eða afrit af fundargerð.

6. gr.

Formaður sér um, að fyrirmæli heilbrigðisnefndar séu framkvæmd. Þó getur hann neitað að sjá um framkvæmd þeirra, og skal málinu þá skotið til hreppsnefndar. Ef hún samþykkir fyrirmælin, er formanni skylt að sjá um framkvæmd þeirra.

7. gr.

Ef ágreiningur rís milli heilbrigðisnefndar og hreppsnefndar um tilhögun að framkvæmd heilbrigðisráðstöfunar, skal leitað úrskurðar heilbrigðisstjórnar. Þá getur einnig héraðslæknir skotið máli sín til hennar, ef hann fær ekki framgengt þeim heilbrigðisráðstöfunum, er hann telur nauðsynlegar.

8. gr.

Hreppsnefnd er heimilt, ef heilbrigðisnefnd telur það æskilegt, að ráða sérstakan heilbrigðisfulltrúa. Skal hann þá starfa samkvæmt erindisbréfi, er hreppsnefnd setur honum í samráði við heilbrigðisnefnd. Heilbrigðisfulltrúi situr fundi heilbrigðisnefndar.

9. gr.

Á fjárhagsáætlun hreppsins skal jafnan veitt nokkur fjárhæð, er heilbrigðisnefnd getur ráðstafað til nauðsynlegra heilbrigðisframkvæmda, svo og til greiðslu kostnaðar vegna bréfaskrifta og bókhalds. Skal heilbrigðisnefnd gera tillögu um upphæðina til hreppsnefndar áður en fjárhagsáætlun er samin ár hvert.

B. Um hlutverk og valdsvið heilbrigðisnefndar.

10. gr.

Heilbrigðisnefnd skal sjá um, að haldin séu ákvæði samþykktar þessarar, svo og laga og reglugerða, er að heilbrigðismálum lúta. Hún skal yfirleitt vera á verði um allt það, er varðar hollustu og heilbrigði á samþykktarsvæðinu, og í samræmi við lög og reglur setur hún um það fyrirmæli, sem öllum hlutaðeigandi er skylt að hlíta. Skal nefndinni heimilt að láta rannsaka allt það, er þessi samþykkt fjallar um, svo og annað, er að hollustuháttum lýtur, utanhús og innan.

a. Nefndin hefur eftirlit með almennum þrifnaði og hreinlæti utan húss og lætur fara fram almenna hreinsun á lóðum og lendum á hverju vori og endranær eftir þörfum. Nefndin getur krafizt lagfæringar og viðgerða á lóðum og portum, ef nauðsynlegt þykir til þrifnaðar.
b. Nefndin hefur eftirlit með vatnsveitu og vatnsbólum og lætur taka af vatninu sýnishorn til rannsóknar, þegar ástæða þykir til. Nefndin getur bannað notkun vatns úr vatnsveitu eða öðrum vatnsbólum, ef hún telur þess þörf. Nefndin hefur eftirlit með allri fráræslu og getur bannað notkun á skolpræsum, vatns- og sorprennum, enn fremur sundstöðum, ef hún telur þess þörf.
c. Nefndin lítur eftir meðferð á sorpi úr húsum.
d. Nefndin gerir ráðstafanir til upprætingar meindýra úr húsum og híbýlum og getur bannað afnot húsnæðis, unz dýrin hafa verið upprætt. Nefndin getur krafizt þess, að hús séu gerð rottuheld.
e. Nefndin hefur eftirlit með leiguíbúðum, kjallaraíbúðum og öllum lélegum íbúðum og gengst árlega fyrir skoðun á þeim. Nefndin getur bannað afnot íbúða, ef hún telur þær hættulegar lífi og heilsu íbúa.
f. Nefndin hefur eftirlit með öllum stofnunum, fyrirtækjum og rekstri, sem um er fjallað í VIII.—XIX. kafla þessarar samþykktar, og getur krafizt endurbóta og lagfæringar á húsnæði, tækjum, aðbúnaði og frágangi, svo og hreinsunar og hreingerningar, ef hún telur þess þörf. Nefndin getur bannað afnot húsnæðis,

sem um ræðir í þessari grein, ef hún telur það hættulegt lífi og heilsu þeirra, sem við eiga að búa.

g. Nefndin getur gert ráðstafanir til útrýmingar hvers konar óskiladýra.

h. Nefndin heldur skrá yfir allar þær stofnanir, fyrirtæki og rekstur, sem fjallað er um í samþykkt þessari.

i. Nefndin aðstoðar héraðslækni við hvers konar sóttvarnir eftir því, sem hann telur þörf á. Ef nauðsyn ber til, er henni heimilt að ráða starfsfólk til bráðabirgða til sóttgæzlu, eftirlits eða hjúkrunar, en leita skal hún þó samþykkis hreppsnefndar, svo fljótt sem auðið er.

j. Nefndin hefur heimild til að gera ríkari kröfur til tryggingar þrifnaði og hollustuháttum en beinlínis er mælt fyrir í samþykkt þessari, að því er varðar hvert einstakt atriði, en jafnan skulu þær kröfur vera í samræmi við ákvæði samþykktarinnar um hliðstæð atriði eða almennt viðurkenndar þrifnaðar- og heilbrigðisreglur.

k. Nefndin tilkynnir hlutaðeigendum þau ákvæði þessarar samþykktar, almennra laga og annarra reglugerða, er að heilbrigðismálum lúta og þá varða. Sama máli gegnir um ákvæði, sem hún setur samkvæmt heimild í j-lið þessarar greinar.

C. Ýmis ákvæði.

11. gr.

Ekki má setja á fót neina þá stofnun eða fyrirtæki, né hefja neinn þann rekstur, sem um er fjallað í VII.—XVII. og XIX. kafla þessarar samþykktar, nema heilbrigðisnefnd hafi veitt leyfi til af sinni hálfu og farið sé að fyrirmælum hennar um allt, er varðar hollustuhætti. Slíkt leyfi þarf einnig til fyrirhugaðrar breytingar á húsakynnum og rekstri.

Öllum er skylt að veita nefndinni eða umboðsmönnum hennar nauðsynlegan aðgang til eftirlits með stofnun þeirri, fyrirtæki eða rekstri, er þeir stýra.

12. gr.

Starfsfólk þeirra stofnana, sem um er fjallað í VIII.—XVII. kafla þessarar samþykktar, skal sanna árlega og oftar, ef þurfa þykir, að það sé ekki haldið neinum þeim sjúkdómi, kvillum eða óþrifum, sem öðrum getur stafað hætta af eða vakið getur ógeð þeirra, er við það eiga skipti. Það skal í starfi sínu gæta svo rækilega hreinlætis, sem auðið er, ganga þokkalega og hreinlega til fara, sápuþvo sér um hendur hverju sinni, er það hefur gengið til salernis og endranær eftir þörfum. Starfsfólk í neyzluvörubúðum skal klæðast sérstökum, hreinum hlífðarfötum við starf og stúlkur hafa hreina kappa á höfði.

13. gr.

Húsakynni þeirra stofnana, sem um er fjallað í VIII. og X.—XVII. kafla þessarar samþykktar, skulu fullnægja þessum almennu skilyrðum: vera rúmgóð, björt, hæfilega hituð og vel loftræst og að öllu leyti sæmilegur dvalarstaður mönnum.

Í húsakynnum þeim, sem um er fjallað í VIII. og X.—XV. kafla þessarar samþykktar, skulu gólf lögð gólfdúk eða öðru jafngildi, loft máluð, veggir málaðir eða að öðru leyti þannig frá gengið, að auðvelt sé að halda þeim hreinum. Ákvæði þessarar málsgreinar taka einnig til húsakynna, sem um er fjallað í XVI. kafla, 69.—72. og 79. gr.

14. gr.

Í stofnunum þeim og fyrirtækjum, sem um er fjallað í VIII. og X.—XVII. kafla þessarar samþykktar, skal starfsfólk eiga greiðan aðgang að fatageymslum, renn-

andi vatni, hæfilega mörgum salernum, svo og þvagstæðum, ef þurfa þykir, handlaugum, hreinum handklæðum eða pappírsþurrkum og öðrum nauðsynlegum hreinlætisgögnum. Gestum skal séð fyrir sams konar þægindum á öllum stöðum, sem þeim eru ætlaðir til afnota, og skulu konur vera sér um salerni og karlar sér.

15. gr.

Húsakynnum þeirra stofnana og fyrirtækja, sem um er fjallað í VIII.—XVII. kafla þessarar samþykktar, skal haldið svo hreinum og snyrtilegum sem auðið er. Þar sem einhvers konar starfsemi fer fram að staðaldri, skulu gólf þvegin daglega og oftar, ef þurfa þykir. Ekki má sópa gólf. Áhöld og innanstokksmuni, lausa og fasta, skal þvo eða hreinsa á viðeigandi hátt eftir þörfum. Allsherjar hreingerning skal fara fram a. m. k. einu sinni á ári.

Ekki má hleypa hundum, köttum eða öðrum húsdýrum inn í húsakynni þau, sem um ræðir í þessari grein.

II. KAFLI

Um hreinlæti og þrifnað utan húss.

16. gr.

Gæta skal ákvæða 10. gr. a. og 17.—20. gr., að því er varðar hreinlæti og þrifnað utan húss og eftirlit með því.

17. gr.

Girðingar kringum hús og lóðir skulu þannig gerðar, að rottur og mýs geti ekki gert sér hreiður í þeim.

Eigendum er skylt að greiða kostnað af lagfæringum og viðgerðum á lóðum sínum og portum, svo og af hreinsun á þeim, sem heilbrigðisnefnd getur fyrirskipað í þrifnaðarskyni, ef þurfa þykir.

18. gr.

Ekki má fleygja á almannafæri, í læki, höfnina né í fjörur neins konar rusli eða úrgangi. Ekki má heldur skilja eftir á almannafæri grjót, möl, timbur eða annars konar byggingarefni, né neins konar rusl eða úrgang.

Götur kauptúnsins, fjörur, hafnarbakka, ræsi og annað þess háttar skal hreinsa á kostnað hreppsins, svo oft sem heilbrigðisnefnd telur nauðsynlegt.

19. gr.

Öll flutningatæki, sem fara um götur kauptúnsins skulu þannig gerð, að flutningurinn valdi ekki óþrifnaði. Ef eitthvað slæðist niður eða hrynur við flutninginn, skal þeim, er flytur, skylt að hreinsa það upp þegar í stað.

20. gr.

Bannað er með öllu að bera salernisáburð í garða, hvort heldur er um að ræða matjurta- eða skrúðgarða. Sorphaugar, opnar safngryfjur eða forir mega ekki vera á þéttbyggðum svæðum í hreppnum.

Eigi má hengja upp eða leggja við almannafæri fiskiföng eða annað það, sem óþrifnaði eða óþef getur valdið.

III. KALLI

Um vatnsveitu, vatnsból og frárennsli.

21. gr.

Gæta skal ákvæða 10. gr. b., að því er varðar vatnsból, vatnsveitu og frárennsli og eftirlit með því.

22. gr.

Allar byggingar innan vébanda Sandgerðiskauptúns skulu taka neyzluvatn úr hinni sameiginlegu vatnsveitu kauptúnsins.

Skip skulu einnig taka vatn úr vatnsveitu til þvotta á fiskilestum og þilfari.

23. gr.

Leita skal samþykkis og umsagnar heilbrigðisnefndar, sé ný vatnsveita lögð eða eldri breytt. Sama máli gegnir, ef leyfa skal önnur vatnsból.

24. gr.

Lagningu allra holræsa á samþykktarsvæðinu skal bera undir heilbrigðisnefnd.

25. gr.

Öllum húseigendum í kauptúninu skal skylt að leggja nægilega víð og hallandi holræsi frá húsi sínu og út í göturæsi, þar sem til þess næst. Skulu ræsi þessi eigi vera verr gerð en aðalræsin. Eftir þeim skal leiða allt skolp frú húsinu, enn fremur rigningarvatn, eftir því sem við verður komið. Húseigandi skal á sinn kostnað sjá um hreinsun á ræsum þeim, er frá húsinu ganga, og gæta þess, að frárennsli stíflist ekki.

26. gr.

Þar sem skolpi verður ekki veitt í götuholræsi, skal veita því eftir vatnsheldum holræsum gegnum rotþrær og leita um það fyrirmæla heilbrigðisnefndar hverju sinni.

27. gr.

Ef skolp er mengað daunillum efnum eða öðru, er þarfnast sérstakrar meðferðar, skal farið með það hverju sinni eftir fyrimælum heilbrigðisnefndar.

28. gr.

Þar sem því verður við komið og ekki veldur óþrifnaði, skal leggja öll skolpræsi til sjávar, og skulu þau ná út fyrir smástraumsfjöruborð, að svo miklu leyti sem framkvæmanlegt er.

IV. KAFLI

Um salerni og meðferð sorps.

29. gr.

Öll salerni á samþykktarsvæðinu skulu vera vatnssalerni. Þó nær þetta ákvæði ekki skilyrðislaust til sveitarbýla, og heilbrigðisnefnd getur veitt undanþágur, ef sérstaklega stendur á, t. d. um bráðabirgðasalerni verkamanna á vinnustað, en jafnan skal leitað fyrirmæla heilbrigðisnefndar um salerni þessi, svo og um uppsetningu salerna af annarri gerð en vatnssalerni.

30. gr.

Hverju íbúðarhúsi skulu fylgja nægilega mörg sorpílát úr málmi, að stærð og gerð eftir fyrirmynd, sem heilbrigðisnefnd lætur í té. Í þau skal láta allt sorp, ösku og rusl úr húsinu, og mega þau aldrei standa opin. Ílátin skulu jafnan tæmd, áður en þau fyllast, og sorpið flutt í burt.

Ekki má leggja skarnrennur í hús, nema hreppsnefnd fallist á frágang þeirra.

31. gr.

Hreppsnefnd lætur annast brottflutning sorps, ef annað fyrirkomulag þykir ekki henta betur, og tiltekur í samráði við heilbrigðisnefnd, hvert það skuli flutt

og hvernig skuli eytt eða fyrir komið. Þá skal þess vandlega gætt, að enginn óþefur eða óþrifnaður annar berist frá sorphaugum til mannabyggða.

V. KAFLI
Um veggjalús, kakalaka og önnur meindýr.

32. gr.

Húseigendum er skylt að tilkynna heilbrigðisnefnd, ef vart verður meindýra í húsum þeirra, hvort sem þau eru notuð til íbúðar, geymslu eða einhvers konar rekstrar.

Óheimilt er að leigja íbúðir, þar sem meindýra verður vart, fyrr en þau hafa verið upprætt. Enginn má flytja úr þess háttar íbúð í aðra, nema gerðar séu ráðstafanir, er heilbrigðisnefnd metur gildar, til þess að meindýr berist ekki með honum. Skylt er húsráðanda að uppræta meindýr úr húsum sínum og hlíta um það fyrirmælum heilbrigðisnefndar í hvívetna. Ef einhver vanrækir að gera slíkar ráðstafanir innan þess tíma, er nefndin hefur tiltekið, getur hún látið framkvæma þær á hans kostnað.

33. gr.

Að öðru leyti skal gæta ákvæða 10. gr. d.

VI. KAFLI
Um íbúðarhúsnæði.

34. gr.

Um íbúðir og íbúðarherbergi í kjöllurum fer eftir almennum lögum og reglum, er á hverjum tíma gilda um það efni, (sbr. lög nr. 57 14. júní 1929, um íbúð í kjöllurum, svo og eftir byggingarsamþykkt hreppsins.

Umfram það, sem fyrir er mælt í almennum lögum og byggingarsamþykkt, skal gætt ákvæða 10. gr. og 35—37. gr. þessarar samþykktar.

35. gr.

Í íbúð mega ekki búa fleiri en svo að 4.5 ferm. gólfs og 10 rúm. loftrýmis komi minnst á hvern íbúa, og séu þá einungis talin sjálf íbúðarherbergin.

Ekki má nota kjallara til íbúðar, ef gólf íbúðarinnar er meira en 30 cm undir yfirborði jarðvegs við gluggahlið.

36. gr.

Eigendum íbúðarhúsnæðis er skylt að halda húsum sínum vel við, að utan jafnt sem innan. Sama máli gegnir um leiguíbúðir, og skal leigjendum séð fyrir nægum hita, ljósi og rakavörn.

37. gr.

Hverjum íbúa húsnæðis er skylt að halda húsakynnum sínum hreinum og saggalausum eftir föngum.

VII. KAFLI
Um vinnustöðvar iðju-, iðnaðar- og verkafólks.

38. gr.

Um vinnustöðvar iðju-, iðnaðar- og verkafólks, þar með taldar verbúðir, verkamannaskýli og þess háttar, fer eftir almennum lögum og reglum, sem á hverjum tíma gilda um það efni (sbr. lög. nr 23 1. febr. 1952, um öryggisráðstafanir á vinnu-

stöðvum, reglugerð nr. 10 16. febr. 1929, um eftirlit með verksmiðjum og vélum með breytingum samkv. reglugerð nr. 95 30. júní 1941).

Umfram það, sem mælt er fyrir í almenum lögum og reglugerðum, skal gætt ákvæði 10. gr. f., 11. og 39. gr.

39. gr.

Þeir, sem reka iðju, iðnað eða aðra atvinnu á sérstökum vinnustöðvum, þegar samþykkt þessi gengur í gildi, skulu þegar í stað tilkynna það heilbrigðisnefnd. Getur heilbrigðisnefnd þá krafizt lagfæringa á því, sem á skortir, að fylgt sé fyrirskipuðum reglum, og veitt til þess hæfilegan frest.

40. gr.

Ef þörf krefur, getur heilbrigðisnefnd sett nánari ákvæði um almennan aðbúnað á vinnustöðvum þeim, er hér ræðir um, og ef um sérstaklega óholla vinnu er að ræða, getur hún gert viðeigandi ráðstafanir.

VIII. KAFLI

Um skrifstofur, bókasöfn, afgreiðslustofur og verzlunarbúðir, sem ekki lúta sérstökum fyrirmælum í samþykkt þessari.

41. gr.

Lofthæð í skrifstofum, bókasöfnum, afgreiðslustofum og verzlunarbúðum skal vera a. m. k. 2.5 m og loftrými á hvern starfsmann a. m. k. 10 rúmm.

Vélknúin loftræstingartæki skulu sett, þar sem slíks þykir þörf, og ryksæl efni, s. s. vefnaðarvörur í hillum, skulu ryksogaðar öðru hverju.

42. gr.

Að öðru leyti skal gætt ákvæða 10. gr. f. og 11.—15. gr. samþykktar þessarar.

IX. KAFLI

Um vöruskemmur.

43. gr.

Vöruskemmur skulu vera vel loftræstar, rakalausar og rottuheldar.

44. gr.

Að öðru leyti skal gætt ákvæða 10. gr. f. og 11. og 15. gr.

X. KAFLI

Um skóla og aðra kennslustaði.

45. gr.

Um skólahúsnæði og heilbrigðiseftirlit í skólum fer eftir almennum lögum og reglum, sem á hverjum tíma gilda um það efni (sbr. lög nr. 61 8. júní 1957, um heilsuvernd í skólum, og reglugerð nr. 214 22. jan. 1958, um heilsuvernd í skólum, 9. gr. berklavarnarlaga nr. 66 30. des. 1939 og 11. gr. farsóttarlaga nr. 10 19. marz 1958).

Umfram það, sem fyrir er mælt í almennum lögum og reglugerðum, skal gætt ákvæða 10. gr. f., 11.—15. gr. og 46.—52. gr.

46. gr.

Lofthæð í stofum, sem notaðar eru til kennslu, skal vera a. m. k. 3 m og gólfflötur á hvern nemanda a. m. k. 1.4 ferm. Ljósflötur glugga skal vera a. m. k. ⅙ gólfflatar, og gluggar mega ekki vita móti norðri.

Birta skal falla á vinstri hönd nemanda. Hiti í kennslustofu skal vera minnst 18—19 stig á C, og fylgi hitamælir hverri kennslustofu.

47. gr.

Kennsluborð og tæki skulu hæfa nemendum. Þau mega hvorki vera rifin né sprungin, og auðvelt skal að halda þeim hreinum.

48. gr.

Hver nemandi skal hafa aðgang að sérstökum fatasnaga og sérstöku hólfi til geymslu á hlífðar- og útiskófatnaði. Ekki má geyma fatnað í kennslustofum og ekki ganga þangað inn á útiskóm.

49. gr.

Ekki mega nemenedur nota sameiginleg drykkjarker, og jafnan skal drykkjarbúnaður þannig, að ekki þurfi að snerta hann með vörum, þegar drukkið er.

50. gr.

Nemendur skulu hafa greiðan aðgang að vatnssalernum og handlaugum. Skulu þau ekki færri en svo, að eitt salerni komi á hverja 30 pilta og eitt á hverjar 20 stúlkur. Auk þess hafi piltar aðgang að þvagstæðum.

51. gr.

Héraðslæknir er jafnframt skólalæknir, og hefur eftirlit með heilsufari og þrifum nemenda og sér um, að fram sé fylgt í skólum fyrirmælum heilbrigðisnefndar þessarar samþykktar og almennra laga og reglugerða, er að heilbrigðismálum lúta. Hann lætur heilbrigðisnefnd í té skýrslur um þann hátt starfs síns, er hana varðar.

52. gr.

Nemandi, sem haldinn er kláða eða öðrum óþrifum, má ekki sækja skóla. Sama máli gegnir um starfsmenn skólans.

XI. KAFLI

Um sjúkraskýli, lækningastofur og aðrar heilbrigðisstofnanir.

53. gr.

Um heilbrigðisstofnanir og tilhögun þeirra fer eftir almenum lögum og reglum, sem á hverjum tíma gilda um það efni (sbr. sjúkrahúsalög nr. 54 10. júlí 1964 og væntanlegar reglugerðir eftir þeim).

Umfram það, sem fyrir er mælt í almennum lögum og reglum, skal gætt ákvæða 10. gr. f. og 11.—15. gr.

XII. KAFLI

Um dagvistarheimili barna.

54. gr.

Heilbrigðisnefnd getur í samráði við hreppsnefnd sett sérstök ákvæði um dagvistarheimili barna, ef þeim yrði komið á fót á samþykktarsvæðinu.

XIII. KAFLI
Um gistihús, matsölur og aðra veitingastaði.

55. gr.

Hver sá, sem rekur eða hyggst reka gistihús á samþykktarsvæðinu, matsölu eða veitingahús hvers konar, skal gæta fyrirmæla laga nr. 53 20. apríl 1963, um veitingasölu, gististaðahald o. fl. Einnig skal gæta ákvæða V. kafla lögreglusamþykktar Gullbringusýslu og fyrirmæla 10. gr. f., 11.—15. gr. og 56.—63. gr. þessarar samþykktar.

56. gr.

Gistihús er hvert það hús eða húshluti, þar sem menn dveljast næturlangt fyrir borgun.

Svefnherbergi í gistihúsum mega ekki vera minni en svo, að 8 rúmm. loftrými komi á hvern gest.

Sængurfatnaður skal ætíð vera þokkalegur, heill og laus við ólykt. Ávallt skal skipt á rúmfatnaði, áður en nýjum gesti er vísað til sængur og minnst vikulega.

Gestir skulu hafa greiðan aðgang að baði.

57. gr.

Lofthæð veitingastofu skal vera a. m. k. 2.5 m, og hverjum gesti skal ætla a. m. k. 2.15 ferm. gólfflöt. Ekki má vera innangengt milli veitingastofu og herbergja, sem eru rekstrinum óviðkomandi.

58. gr.

Á veitingahúsum, þar sem heitir réttir eða drykkir eru framreiddir, skal vera sérstakt eldhús með fullkomnum tækjum til matreiðslu, uppþvotta og sótthreinsunar. Í eldhúsum skulu vera vélknúin loftræstingatæki, ef þurfa þykir.

Réttir, sem ekki er neytt 4 klst. frá tilbúningi, skulu geymdir í kæliskápum, þar sem hiti er undir 5 stigum C. Þetta gildir þó ekki um heita rétti, sem geyma á í minnst 60 stiga hita C, unz þeirra er neytt.

59. gr.

Ekki má bera gestum skörðótt eða sprungin matar- eða drykkjarílát, og matreiðslu- og uppþvottartæki skulu heil. Ílát og borðbúnað skal þvo úr heitu sápuvatni og sjóða eða sótthreinsa í hæfilega virkum sótthreinsunarlegi hverju sinni eftir notkun. Búr, hillur og þess konar ber að þvo einu sinni í viku hið minnsta.

Í veitingastofu má ekkert geyma, sem ekki er ætlað til daglegra nota.

60. gr.

Herbergi, sem sjúkur maður hefur legið í, ber að sótthreinsa áður en það er notað að nýju, nema héraðslæknir telji það óþarft. Sama máli gegnir um rúmfatnað og aðra muni, sem hinn sjúki maður hefur notað.

XIV. KAFLI
Um rakara-, hárgreiðslu- og snyrtistofur.

61. gr.

Heilbrigðisnefnd getur ásamt hreppsnefnd sett sérstök fyrirmæli varðandi þessi fyrirtæki, ef rekstur þeirra yrði upp tekinn á samþykktarsvæðinu.

XV. KAFLI
Um kirkjur og önnur samkomuhús.

62. gr.

Veggir, loft og gólf í kirkjum og öðrum samkomuhúsum skal þannig gert, að auðvelt sé að halda því hreinu. Vélknúin loftræstingartæki skulu sett þar, sem slíks er talin þörf.

63. gr.

Að öðru leyti skal gæta ákvæða 10. gr. f. og 11.—15. gr.

XVI. KAFLI
Um meðferð og sölu matvæla og annarrar neyzluvöru.

64. gr.

Um meðferð og sölu matvæla og annarar neyzluvöru fer eftir almennum lögum og reglum, sem á hverjum tíma eru í gildi um það efni (sbr. lög nr. 24 1. febr. 1936, um eftirlit með matvælum og öðrum neyzlu- og nauðsynjavörum, og reglugerðir sem settar hafa verið samkvæmt þeim lögum, einkum reglugerð nr. 49 15. júlí 1936 og reglugerð nr. 17 22. febr. 1939, reglugerð nr. 157 4. sept. 1953, um mjólkurvörur, bráðabirgðareglur nr. 57 12. marz 1951, um framleiðslu og sölu á rjómaís með eða án bragðbætandi efna, lög nr. 5 22. febr. 1949, um kjötmat o. fl., auglýsingu nr. 185 22. nóv. 1940, um nokkrar vörur úr kjöti, og reglugerð nr. 155 8. sept. 1949, um kjötmat o. fl.).

Umfram það, sem fyrir er mælt í almennum lögum og reglugerðum, skal gætt ákvæða 10. gr. f., 11.—15. gr. og 65. gr.

A. Almenn ákvæði.

65. gr.

a. Ekki má vera innangengt milli neyzluvörubúða eða neyzluvörugeymslna og íbúðarherbergja eða annarra herbergja, sem rekstrinum eru óviðkomandi.
b. Lofthæð húsakynna skal vera a. m. k. 2.5 m. Vélknúin loftræstingartæki skulu sett þar, sem heilbrigðisnefnd telur þörf.
c. Búðir og matvælagerðarhús skal verja fyrir rottum, músum, flugum og öðrum meindýrum.
d. Aldrei má handfjatla óumbúna vöru, sem ætluð er til neyzlu, eins og hún kemur úr búð, en nota til afgreiðslu á henni þar til gerð áhöld.
e. Til umbúða má einungis nota hreinan umbúðapappír eða annað jafngildi.
f. Vöru, sem seld er í neyzlubúðum, má aldrei neyta þar inni, nema húsakynni og annar búnaður sé til þess gerður og leyfi heilbrigðisnefndar til þess sé fengið.
g. Í búðum og matvælasölustöðum skulu vera lokuð ílát undir úrgang og skulu þau tæmd daglega.

B. Um mjólk og mjólkurvöru.

66. gr.

Um starfrækslu mjólkurbúða á samþykktarsvæðinu, getur heilbrigðisnefnd sett nánari reglur í samráði við hreppsnefnd.

67. gr.

Heilbrigðisnefnd getur í samráði við hreppsnefnd leyft framleiðendum að selja ógerilsneydda mjólk milliliðalaust, ef fylgt er ákvæðum allra þeirra laga og reglugerða, sem vísað er til í 64. gr. Aldrei má þó mjólk, sem seld er á þennan hátt, vera sambland mjólkur frá tveim eða fleiri framleiðendum.

Heimilt er að selja á veitinga- og matsöluhúsum ógerilsneydda mjólk eftir sömu reglum.

68. gr.

Um sölu á rjómaís gilda almennar reglur um sölu matvæla, svo og aðrar þær reglur, sem í gildi eru á hverjum tíma.

C. um brauðgerðarhús, brauðbakstur, heimabakstur o. fl.

69. gr.

Verði brauðgerðarhús starfrækt á samþykktarsvæðinu, getur heilbrigðisnefnd sett um það nánari fyrirmæli í samráði við hreppsnefnd.

70. gr.

Öll óumbúin vara skal geymd í luktum skápum. Brauð, sem ekki verða afgreidd með sérstökum tækjum (sbr. 65. gr. d.), skulu geymd og afhent í sérstökum umbúðum.

71. gr.

Brauðvörur má aldrei hafa á boðstólum á götum úti eða á torgum né ganga með þær húsa á milli í framboðsskyni.

Brauðvörur skal flytja milli brauðgerðarhúss og búða í hreinum, lokuðum og rykheldum kössum.

72. gr.

Heimabakaða brauðvöru má ekki selja, nema heilbrigðisnefnd hafi í samráði við hreppsnefnd veitt leyfi til þess og farið sé að fyrirmælum heilbrigðisnefndar um allt, sem máli skiptir. Þó eru undanskildar brauðvörur seldar sem þáttur almennra veitinga á vegum félaga og einstaklinga, enda fari sá rekstur eftir almennum reglum um hreinlæti.

D. Um meðferð og sölu kjötvöru.

73. gr.

Kjöt og kjötvöru til daglegrar neyzlu má einungis selja í sérstökum kjötbúðum eða deildum. Þó getur heilbrigðisnefnd veitt undanþágu frá þessu ákvæði um stundarsakir, ef nauðsyn ber til.

Í kjötbúðum má einnig selja harðan og frystan fisk í umbúðum, nýjan og reyktan silung, síld, fiskifars, niðursuðuvörur, feitmeti, áskurð, osta, egg, kartöflur, rófur, grænmeti, svo og aðra vöru, er heilbrigðisnefnd leyfir þar sölu á.

Um kjötbúðir gilda sérstaklega þessi fyrirmæli:

a. Gólf kjötbúðar (eða deildar) skal vera vatnshelt og lagt flísum eða öðru jafngildi, rás skal úr gólfi niður í skolpræsi, veggir skulu flísalagðir, glerjaðir eða húðaðir öðru jafngildi, en búðin að öðru leyti máluð.
b. Botn búðarborða skal vera a. m. k. 15 cm frá gólfi. Borð skulu lögð gleri, marmara eða öðru jafngildi. Matvæli, sem standa á borðum, skulu varin gleri.
c. Kjötkrókar og kjötstengur skal vera gljáð, höggstokkar, ef notaðir eru, úr hörðum viði, og eggjárn öll óryðguð.
d. Vara, sem ætluð er til neyzlu, eins og hún kemur úr búð, skal geymd í luktum glerskápum.
e. Kæliklefi eða kæliskápur skal vera í hverri kjötbúð (eða deild).

E. Um meðferð og sölu á neyzlufiski.

74. gr.

Í fiskverkunarhúsum skulu vera steinsteypt gólf með niðurfallsopum, einu eða fleiri, og hallist gólfið að þeim. Veggir skulu kalkaðir, nema heilbrigðisnefnd leyfi aðra tilhögun. Vatnsleiðsla skal vera um allt húsið.

Staðsetning fiskhjalla til þurrkunar á skreið skal vera háð samþykki heilbrigðisnefndar.

75. gr.

Með þeim undantekningum, sem um getur í 76 og 77. gr., skal selja óunninn neyzlufisk í sérstökum fiskbúðum. Í fiskbúðum má einnig selja niðursuðuvöru, sjófugl, hval, sel, hákarl, harðfisk í umbúðum og aðra þá vöru, sem heilbrigðisnefnd leyfir þar sölu á.

Um fiskbúðir gilda sérstaklega þessi fyrirmæli:

a. Gólf skal vera úr terrazzo eða öðru jafngildi, með niðurfalli og hæfilegum halla að því.
b. Gengið skal þannig frá veggjum, að auðvelt sé að hreinsa þá.
c. Búðarborð skulu vera skúffulaus og klædd ryðfríum stálplötum eða öðru jafngildi. Skal þannig frá þeim gengið, að auðvelt sé að hreinsa undan þeim.
d. Geymsluklefi skal fylgja hverri búð.
e. Sérstakur, upphitaður klefi skal ætlaður starfsfólki til fataskipta og dvalar, en fiskbúðin sjálf sé ekki upphituð.
f. Í búð eða geymsluklefa skal vera þvottaker með rennandi vatni til fiskiþvottar. Þar skal enn fremur vera lokað ílát undir fiskúrgang og ber að hreinsa það daglega.
g. Í búðinni skulu vera trog eða bakkar undir fisk. Ef trog eru notuð skulu þau máluð utan og innan og göt botni.
h. Kassar, sem notaðir eru til flutnings á fiski úr fiskbúð til neytenda, skulu vera með loki, máluð að utan og innan, og á þá málað nafn eða merki eigandans.
i. Ekki má láta fisk liggja á gólfi í búð eða í geymslu.

76. gr.

Heilbrigðisnefnd getur í samráði við hreppsnefnd leyft til bráðabirgða sölu á neyzlufiski annars staðar en í sérstökum fiskbúðum. Slík starfsemi skal að sjálfsögðu háð eftirliti heilbrigðisnefndar, sem og annað það, er að meðferð og sölu neyzluvarnings lýtur, og skal hún háð ákvæðum 11.—15. gr., svo og 75 gr. eftir því, sem við verður komið.

77. gr.

Heimilt er sjómönnum að selja eigin afla úr bát á lendingarstað eða á götum úti. Við götusölu skal nota hreinlega, málaða vagna, og segir heilbrigðisnefnd fyrir um gerð þeirra. Hverjum vagni skal fylgja lokað ílát undir úrgang.

78. gr.

Frá 1. maí til septemberloka má ekki selja óslægðan fisk, og aldrei má selja fisk, sem ekki hefur verið slægður, áður en sólarhringur er liðinn, frá því að hann er veiddur.

Allur neyzlufiskur skal vera hreinn, óskemmdur, ómarinn og að öðru leyti óaðfinnanlegur.

Við flutning á fiski skal ætíð gætt fyllsta hreinlætis.

F. Um meðferð og sölu annarrar neyzluvöru.

79. gr.

Kornvöru, sykur og aðra neyzluvöru, sem ekki eru sérstök ákvæði um í samþykkt þessari og vegin er eða mæld jafnóðum og sala fer fram, skal geyma í vel luktum skúffum eða ílátum, sem aldrei mega standa opin.

Smjör, smjörlíki og ost skal geyma í vel luktum glerskápum.

XVII. KAFLI
Um baðstaði, sundlaugar og aðrar íþróttastöðvar.

A. Um sundlaugar og baðstaði.

80. gr.

Gólf baðherbergja skv. þessum kafla skulu vera flísalögð og veggir flísalagðir, glerjaðir, eða húðaðir öðru jafngildi í 1.80 m hæð.

81. gr.

Sundlaugar skulu vera úr steinsteypu og svo sléttar innan, að auðvelt sé að þvo gólf og veggi. Barmar skulu vera hærri en gólfið í kring. Meðfram innanverðum börmum ofan vatnsborðs skulu vera vatnsheldar rennur eða ílát, er sundgestir geti hrækt í.

82. gr.

Vatn eða sjór, sem notað er í sundlaug, skal vera hreint og gerlagróður þess ekki meiri en 1000 í hverjum rúmm. og saurgerlar í sundlaugarvatni (B. coli) mega ekki finnast að staðaldri í 1 rúmm. Taka skal sýnishorn af vatni til rannsóknar svo oft sem heilbrigðisnefnd telur ástæðu til.

Sundlaugar skal hreinsa svo oft, sem þurfa þykir.

83. gr.

Sundlaug skulu fylgja hæfilega margir búningsklefar, baðklefar með steypiböðum, salerni og þvagstæði. Húsakynnum skal haga þannig, að sundgestir komist ekki í laugina nema úr baðklefa. Skylt er að hafa björgunartæki við sundlaug.

84. gr.

Sundgestum er skylt að sápuþvo sig vandlega, áður en þeir fara í sundlaug. Bannað er að hrækja eða snýta sér í laugina eða saurga hana á annan hátt, og er heimilt að vísa sundgestum burt, ef þeir verða uppvísir að slíku.

85. gr.

Ekki má hleypa fleiri gestum í sundlaug í senn en svo, að a. m. k. 3 ferm. af yfirborði vatnsins komi á hvern gest.

86. gr.

Ef uppvíst verður, að sundgestur hefur næman sjúkdóm eða óþrifakvilla, opin sár, rennsli úr augum, eyrum eða nefi, áberandi kvef, niðurgang eða aðra kvilla. sem borizt geta manna á milli, ber að synja honum um aðgang að sundlaug.

Ef grunur leikur á, að sundgestur sé haldinn einhverjum slíkum kvilla, skal synja honum um aðgang, nema læknisvottorð komi til.

87. gr.

Ef grunur leikur á, að smitandi sjúkdóm, t. d. fótamyglu (epidermophytosis interdigitatalis plantarum), megi rekja til smitunar í sundlaug, skal tafarlaust gera héraðslækni viðvart og hlíta fyrirmælum hans um varúðarráðstafanir.

88. gr.

Baðföt, handklæði, bursta og annað, sem lánað er sundlaugargestum til afnota, skal sjóða eftir notkun hverju sinni eða leggja í sótthreinsunarlög eftir nánari fyrirmælum héraðslæknis.

89. gr.

Útisundlaug má ekki vera nær peningshúsum, safngryfjum, sorphaugum eða öðru slíku en 200 metra.

Skal búið svo um, að vatn úr umhverfi sundlaugar geti ekki runnið í hana eða safnazt umhverfis hana.

90. gr.

Sérstakur umsjónarmaður skal hafa umsjón með lauginni og sjá um, að reglum um hana sé hlýtt. Enginn má fá aðgang að lauginni, nema með hans leyfi.

91. gr.

Enn fremur skal fara eftir fyrirmælum íþróttalaga og reglugerða þeirra, sem í gildi eru. Gæta skal einnig fyrirmæla lögreglusamþykktar Gullbringusýslu.

92. gr.

Heilbrigðisnefnd getur í samráði við hreppsnefnd veitt til bráðabirgða undanþágu frá þeim fyrirmælum, sem ósamrýmanleg eru aðstæðum, þar til skilyrði til sundiðkunar hafa verið bætt frá því, sem nú er.

B. Um íþróttahús.

93. gr.

Gluggar skulu vera á gagnstæðum hliðum íþróttasalar og glerflötur þeirra helzt ekki minni en ⅛ hluti gólffletar. Gólf skulu þannig gerð, að slysahætta verði sem minnst. Leitazt skal við að gera áhöld og dýnur þannig úr garði, að þau safni ekki í sig ryki.

94. gr.

Auk æfingasalar skulu vera í íþróttahúsi eða í þeirri byggingu, sem notuð er til íþróttaiðkana, eitt eða fleiri búningsherbergi, baðherbergi með steypiböðum, salerni og áhaldaherbergi eða skápur fyrir ræstitæki.

Haga skal húsakynnum þannig, að gengt sé í leikfimisal úr búningsklefa, og ætíð skal gengið í hreinum skóm.

95. gr.

Íþróttahús má ekki nota örara en svo, að nægur tími sé til nauðsynlegrar hreingerningar og loftræstingar.

C. Um íþróttavelli og útiskemmtistaði.

96. gr.

Íþróttavöllur skal þannig úr garði gerður, að sem minnst rykist upp af honum. Hann skal hreinsaður eftir þörfum, og aldrei má safnast þar fyrir rusl. Heilbrigðisnefnd getur sett nánari reglur, ef þurfa þykir.

97. gr.

Heilbrigðisnefnd hefur eftirlit með útiskemmtistöðum. Þeim, sem útiskemmtun heldur, skal skylt að hafa samráð við heilbrigðisnefnd um, að gætt sé hreinlætis og góðrar umgengni á samkomusvæðinu.

D. Um útileikvelli barna.

98. gr.

Heilbrigðisnefnd getur í samráði við hreppsnefnd sett sérstakar reglur um útileikvelli barna.

XVIII. KAFLI

Um eftirlit með skipum, bátum og bifreiðum.

99. gr.

Um eftirlit með skipum og bátum fer eftir almennum lögum og reglum, sem á hverjum tíma gilda um það efni (sbr. lög nr. 50 31. júlí 1959, um eftirlit með skipum, svo og reglur nr. 11 20. jan. 1953, um eftirlit með skipum og öryggi þeirra, sóttvarnarlög nr. 34 12. apríl 1954 og farsóttarlög nr. 10 19. marz 1958).

Umfram það, sem fyrir er mælt í almennum lögum og reglugerðum, skal gætt ákvæða 10. gr. f. og 100.—104. gr.

100. gr.

Vistarverum skipshafna og farþega skal haldið eins hreinum og auðið er, svo og bifreiðum. Um meðferð matvæla í skipum og bátum gilda sömu reglur sem á veitingahúsum, eftir því sem við verður komið.

101. gr.

Ekki má flytja með skipum, bátum né bifreiðum sjúklinga með næma sjúkdóma nema með leyfi héraðslæknis, sem hefur um það samráð við landlækni, þegar mikið er í húfi.

102. gr.

Ef vart verður meindýra í skipi eða bát, sömuleiðis lúsar, kláða eða annarra óþrifa á skipverjum, skal skipstjóri tilkynna það heilbrigðisnefnd þegar í stað, og ber að hlíta fyrirmælum hennar um upprætingu.

103. gr.

Skipstjórar, útgerðarmenn, bifreiðarstjórar og eigendur bifreiða bera ábyrgð á, að farið sé að fyrirmælum héraðslæknis og heilbrigðisnefndar um allt, er lýtur að þrifnaði, sóttvörnum og heilsugæzlu í skipum, bátum og bifreiðum.

Kyrrsetja má skip og taka bifreið úr umferð, ef brotið er í bága við fyrirmæli héraðslæknis eða heilbrigðisnefndar.

104. gr.

Heilbrigðisnefnd getur krafizt þess, ef þurfa þykir, að skipverji leggi fram, áður en hann er skráður í skiprúm, eigi eldra læknisvottorð en tveggja mánaða um, að hann sé ekki haldinn neinum næmum sjúkdómi eða óþrifakvilla.

XIX. KAFLI

Um búrekstur, peningshús og skepnuhöld.

105. gr.

Auk þess, sem fyrir er mælt í lögreglusamþykkt Gullbringusýslu, skal gætt ákvæða 10. gr. f. og 11. gr. þessarar samþykktar og 106.—110. gr. um peningshús, búrekstur og skepnuhöld.

106. gr.

Ekki má reisa peningshús, haughús, áburðarhús, eða safngryfjur nema í samræmi við ákvæði heilbrigðissamþykktarinnar, enda skulu slíkar framkvæmdir tilkynntar heilbrigðisnefnd.

107. gr.

Peningshús má ekki standa nær íbúðarhúsi né alfaravegi en 10 metra, og ekki má það standa nær vatnsbóli en 15 metra, og þó aðeins svo nærri, að jarðvegi halli frá vatnsbóli.

108. gr.

Peningshús skulu vera björt og loftgóð, gólf og flórar úr efni, sem auðvelt er að þrífa og húsin að öðru leyti þannig gerð, að auðvelt sé að hreinsa þau. Skulu þau kölkuð eða þrifin viðlíka vel a. m. k. einu sinni á ári.

Gengið skal þannig frá haug- og áburðarhúsum og safngryfjum, að ekki berist frá þeim til mannabyggða ódaunn eða óþverri og mönnum og skepnum stafi ekki hætta af, þótt yfir þau sé gengið.

109. gr.

Hundahald er bannað á samþykktarsvæðinu. Þó getur hreppstjóri leyft mönnum, er stunda búrekstur, að hafa smalahunda, ef heilbrigðisnefnd veitir samþykki til.

110. gr.

Búpeningur má ekki ganga laus innan takmarka Sandgerðiskauptúns.

XX. KAFLI

Um kirkjugarða, geymslu og meðferð líka.

111. gr.

Um kirkjugarða og meðferð líka fer eftir almennum lögum og reglum, sem á hverjum tíma gilda um það efni (sbr. lög nr. 21 23. apríl 1963, reglugerð nr. 83 25. júlí 1934, hvort tveggja um kirkjugarða, lög nr. 42 10. nóv. 1913 og reglugerð nr. 24 1. apríl 1936, hvort tveggja um mannskaðaskýrslur og rannsókn á fundnum líkum).

Um flutning líka milli sókna fer eftir ákvæðum farsóttarlaga nr. 10 19. marz 1958 og ákvæðum reglugerðar nr. 159 27, sept. 1941, um flutning líka.

Umfram það, sem fyrir er mælt í almennum lögum og reglugerðum, skal gætt ákvæða 10. gr. f, 11. gr. og 112.—119. gr. samþykktar þessarar.

112. gr.

Þá er gera skal kirkjugarð eða stækka gamlan, skal sóknarnefnd leita álits héraðslæknis og heilbrigðisnefndar um garðstæðið.

113. gr.

Jarðvegsvatn má ekki standa ofar í kirkjugarði en sem svarar ½ m neðan grafarbotns, og skulu grafir vera minnst 2 m djúpar.

Fjarðlægð frá kistuloki að grafarbarmi sé minnst 1.25 m og a. m. k. 30 cm þykkt moldarlag sé á milli grafa.

114. gr.

Vatnsból mega ekki vera nær kirkjugarði á jafnsléttu eða undan brekku en 200 m.

Matjurtagarðar mega aldrei vera nær kirkjugarði en 50 m og ekki nær en 200 m halli frá kirkjugarði frá þeim.

115. gr.

Leyfa má, að grafir séu gerðar úr steinsteypu, en þó skulu þær vera neðanjarðar, og a. m. k. 0.5 m þykkt jarðvegslag ofan á. Í botni slíkra grafa skal vera sandur eða möl eða þannig frá honum gengið á annan hátt, að gröf haldist þurr.

Ekki má opna slíkar grafir, nema héraðslæknir veiti samþykki til og farið sé að fyrirmælum hans í hvívetna.

116. gr.

Lík má ekki geyma ókistulögð í heimahúsum lengur en 2 sólarhringa og aldrei lengur en 7 sólarhringa, þótt kistulögð séu, nema sérstakt leyfi héraðslæknis komi til eða þau séu í loftþéttri málmkistu.

Héraðslæknir getur fyrirskipað, að lík fólks, sem dáið hefur úr næmum sjúkdómi, séu kistulögð þegar í stað.

117. gr.

Fundin og sjórekin lík skal kistuleggja þegar í stað að lokinni lögskipaðri mannskaðarannsókn.

118. gr.

Verði komið upp sérstakri líkgeymslu eða líkhúsi á samþykktarsvæðinu, getur heilbrigðisnefnd sett um það nánari fyrirmæli.

119. gr.

Samþykki heilbrigðisnefndar þarf til að taka niðurlagðan kirkjugarð til annara nota.

XXI. KAFLI
Lokaákvæði.

120. gr.

Ef einhver vanrækir að vinna verk, sem heilbrigðisnefndin hefur mælt fyrir um samkvæmt samþykkt þessari, er nefndinni heimilt að láta vinna það á kostnað hans. Skal þá greiða kostnaðinn úr sveitarsjóði til bráðabirgða, en innheimta síðan hjá hlutaðeigenda, með lögtaki, ef þörf gerist.

121. gr.

Ef einhver brýtur ákvæði samþykktar þessarar eða vanrækir að hlýðnast í tæka tíð fyrirmælum heilbrigðisnefndar samkvæmt samþykktinni, skal hann sæta sektum allt að 5000.00 kr., nema þyngri refsing liggi við að lögum, og rennur sektarfé allt í sveitarsjóð.

122. gr.

Ef ágreiningur rís milli heilbrigðisnefndar annars vegar og einstaklinga eða stofnana, sem um er getið í reglugerð þessari hins vegar, sker hreppsnefnd úr, nema annað sé fyrir mælt í reglugerðinni.

123. gr.

Með mál, er rísa af brotum á samþykkt þessari, skal farið að hætti opinberra mála.

124. gr.

Samþykkt þessi öðlast gildi jafnskjótt og hún hefur verið birt í Stjórnartíðindum.

Samkvæmt lögum nr. 35 12. febrúar 1940, um heilbrigðisnefndir og heilbrigðissamþykktir, er hér með eftir tillögu landlæknis staðfest framanrituð heilbrigðissamþykkt fyrir Miðneshrepp, er hreppsnefndin hefur samþykkt.

Þetta birtist hér með til eftirbreytni öllum þeim, sem hlut eiga að máli.

Í dóms- og kirkjumálaráðuneytinu, 29. júlí 1965.

F. h. r.

Baldur Möller.

Jón Thors.

29. júlí 1965. Nr. 163.

REGLUGERÐ

um breyting á reglugerð nr. 57 12. apríl 1960 um ökukennslu, próf ökumanna o. fl.

1. gr.

2. töluliður 4. gr. orðist svo:

Heyrn. Að hann hafi heyrn svo góða, að hann heyri án heyrnartækja orð töluð venjulegum rómi í 4 m fjarlægð.

Nú stenzt umsækjandi heyrnarpróf með heyrnartæki, sem hann notar að jafnaði, og er þá heimilt að leyfa honum próftöku, enda noti hann heyrnartækið við akstur. Ef umsækjandi óskar, má þó gefa út ökuskírteini til hans með sömu skilyrðum og þegar umsækjandi stenzt ekki heyrnarpróf.

Nú stenzt umsækjandi ekki heyrnarpróf, og er þá heimilt að gefa út ökuskírteini til hans, enda sé bifhjól eða bifreið sem hann ekur, búið hliðarspeglum á báðum hliðum. Eigi er þörf aukaspegla á dráttarvél.

Ákvæði 2. og 3 mgr. gilda eigi um próf til aksturs leigubifreiða til mannflutninga eða fólksbifreiða fyrir fleiri en 16 farþega.

2. gr.

42. gr. orðist svo:

Heimild til aksturs dráttarvéla eða reiðhjóla með hjálparvél skal rituð á bakhlið nafnskírteinis, svo hljóðandi: Skírteinishafi hefur heimild til að stýra dráttarvél, eða: Skírteinishafi hefur heimild til að stýra reiðhjóli með hjálparvél, eða: Skírteinishafi hefur heimild til að stýra dráttarvél og reiðhjóli með hjálparvél. Á nafnskírteini, sem ber áritun þessa, skal vera mynd skírteinishafa. Áritunin skal vera dagsett og undirrituð af lögreglustjóra.

3. gr.

Reglugerð þessi, sem sett er samkvæmt heimild í umferðarlögum nr. 26 2. maí 1958, öðlast þegar gildi.

Í dóms- og kirkjumálaráðuneytinu, 29. júlí 1965.

Jóhann Hafstein.

Baldur Möller.